

Maaseutuopiston Perhon yksikön opiskelija

Lähdin 10. tammikuuta Espanjaan pakoon Suomen kylmää talvea. Saavuttuani tallille totesin ettei, Espanja aina olekaan pelkkää lämmintä ja aurinkoa. Asunnon lämpötila oli korkeintaan 15 astetta, kun sinne saavuin kymmeneltä illalla. Ikkunat olivat olleet auki koko päivän ja ainoa sähköpatteri, joka oli asetettu keskelle huonetta toimi todella heikosti. Suomalaisesta täkistä ei ollut tietoaakaan vaan peiton korvasi monta erilaista vilttiä, joista osa putosi aina kesken yön lattialle ja heräsin hyytävään kylmyyteen.

Olin kaksi ensimmäistä kuukautta ainoa opiskelija tallilla. Päivät tein töitä kahden romanialaisen nuoren miehen kanssa, joista kumpikaan ei puhunut englantia. Pojat osasivat ainoastaan romaniaa ja jonkin verran espanjaa. Tallille saapuessani en osannut lainkaan espanjaa, joten kaksi ensimmäistä kuukautta töitä tehtiin pääasiassa hiljaisuuden vallitessa. Brittiläinen ohjaajani ja poikien työnantaja kävi luonnollisesti välillä ohjeistamassa, mitä tehdään ja pitämässä tunteja. Muutoin olin poikien "armoilla".

Pari viikkoa saapumiseni jälkeen tallille tuli USA:sta asiakas kahden viikon tehovalmennukseen. Hänestä sain vihdoinkin seuraa ja kävimme paljon ulkona ja tutustumassa amerikkalaiselle niin ihmeelliseen Eurooppaan. Kävimme mm. Atlantin rannalla ratsastamassa ja tutustumassa Espanjan kuninkaalliseen ratsastuskouluun.

Työn lomassa opin myös paljon Espanjan kulttuurista, joka on paljon vapaampi ja jollain tavalla ylväämpi kuin suomalainen. Hyvin nopeasti kävi selväksi, että on enemmän sääntö kuin poikkeus olla myöhässä sovitusta ajasta. Työntekijöitä täsmällisyys luonnollisesti koski, mutta ei työnantajia. Myös alkoholin käytössä oli huomattava ero. Illalla, kun paikan ylempi johto vetäytyi toimistoon paperitöihin, tehtiin ensin gintonicit. Autoillessakaan yksi olut ei haitannut mitään.

Parasta Espanjassa heti maailman parhaan hevosrodun jälkeen on feriat. Ferioita on jokaisessa Espanjan kylässä omansa, joten niitä on ympäri vuoden. Näiden kyläjuhlien aikana koko kylän kaikki liikkeet ja koulut on suljettu. Koko kylä keskittyy vain juhlimiseen. Juhlapaikka on aidattu alue, jossa on pieni tai vähän isompi tivoli (kylän koosta riippuen), churro- ja makeiskojuja sekä baareja, jotka ovat joko yksityisiä tilaisuuksia varten tai "entrada libre" (vapaa sisäänpääsy). Baarit ovat isoja suorakaiteen muotoisia teltoja, joissa on avoin etuseinä ja myytävänä on ainoastaan juotavaa. Näillä juhlapaikoilla vietetään yleensä aikaa myöhään yöhön ja seuraavana päivänä noin kello 14 juhlat jatkuvat taas.

Kaupassa kävimme kerran viikossa ja lähes joka viikko eri kaupassa, joten kauppalistan tekeminen tuotti ajoittain kohtuuttomia vaikeuksia. Espanjassa kun ei ole mitenkään itsestään selvää, että jokaisessa ruokakaupassa on edes jossain määrin sama valikoima. Marinoitu liha oli todellinen harvinaisuus, joten aina kun sitä löytyi sitä oli pakko saada. Myös ruuan valmistus keittiössä, jossa on pelkkä kaasuliesi ja hanasta tulee ainoastaan kylmää vettä, oli jokseenkin haasteellista.

Suurin kauhistukseni ehkä aluksi Espanjassa oli poskisuudelmat, joita vaihdettiin tiuhaan tahtiin. Joka ikinen kerta kun menimme tapamaan uusia ihmisiä, vaihdettiin ensin poskisuudelmia ja kyseltiin kuulumisia. Tähänkin erikoisuuteen totuin vähitellen ja nykyisin Suomessa jopa kaipaankin niitä. Suomalaiseen kulttuuriin ne eivät istu, mutta Espanja ei ole Espanja ilman niitä ja naisia kauniissa flamencomekoissaan.

Kaiken kaikkiaan reissu oli onnistunut ja mukava kokemus vaikka kommelluksia sattuiinkin.

Seuraaville matkaajille toivotan positiivista asennetta reissuun. Sillä pääsee pitkälle ja monen vaikean hetken yli.

Viimeksi muutettu: keskiviikko, 19 lokakuu 2011, 19:34